

Estimada amiga,

T'escric aquesta carta perquè no vull deixar passar l'oportunitat de felicitar-te pel teu norantè aniversari i fer-te saber com n'has estat, d'important, per a mi. Sóc conscient que tens molts admiradors arreu del món i que jo només en sóc un de tants, però finalment m'he animat a posar sobre el paper els meus sentiments cap a tu i fer-te'ls arribar per escrit.

Vull que sàpigues que he seguit la teva carrera professional de ben a prop i que he investigat sobre la teva vida. Per això, sé que ets filla de pare escocès i que vas néixer a Gran Bretanya el 1926, tot i que algunes persones ho posen en dubte i marquen el teu naixement en llocs i dates diverses, talment com si fossis Cristòfor Colom. I no és estrany, ja que en un cert sentit es pot dir que tu també ens vas descobrir un món nou a tots plegats.

Jo mateix vaig quedar embadalit el primer cop que et vaig veure i he de confessar que, malgrat les reticències de la meva mare, que no em deixava estar mai sol a prop teu, cada nit intentava escapar-me i espigar-te de lluny. Amb els anys, i en veure que jo tenia les coses molt clares, la família va acceptar que volgués passar tant de temps amb tu, i van veure amb bons ulls que encaminés els meus estudis i la meva feina cap al teu àmbit, per no perdre't mai de vista.

Sigui com sigui, amb tu he viscut alguns dels millors moments de la meva vida: he viatjat pels llocs més remots del món, he conegut persones i històries molt interessants i, encara que tu no ho sàpigues, has estat al meu costat cada cop que el meu equip de futbol ha guanyat un partit o un títol important. També he de dir, ja que t'he obert el meu cor, que m'has fet patir moltes vegades i que, en diverses ocasions, t'he donat l'esquena i no he volgut saber res de tu. Però aquest no és el lloc ni ara és el moment de fer cap retret, sinó que prefereixo recordar els bons moments que hem compartit.

No voldria acabar aquestes línies sense parlar del futur. Encara que ens dolgui, els anys passen i tots ens fem grans. Tu no n'ets cap excepció, i has hagut d'adaptar-te als nous temps, com tothom, i donar pas a les noves generacions. Per ser sincer del tot, he de reconèixer que ara ja no m'enlluernes tant com fa uns anys i que jo també he caigut en la temptació d'enamorar-me d'algú més jove. Però vull que sàpigues que mai no he deixat d'estimar-te i que estic convençut que, malgrat els 90 anys que has complert, encara et queda corda per estona. I, en qualsevol cas, saps que has fet història. Per molts anys, televisió!

Rep una forta abraçada.

Un admirador fidel